

РЕШЕНИЕ

№ 16187

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 60 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНГЕЛИНА К. БОЕВА

при участието на секретаря В. Т. Е.
като разгледа докладваното от АНГЕЛИНА К. БОЕВА Гражданско дело № 20211110130697 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, чрез адв. Р. И., срещу Столична община, с която е предявен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 429,71 лева, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на дължимата сума.

В исковата молба се твърди, че на 21.12.2020 г. при движение в гр. София по ул. „Нешо Бончев“ водачът И. Г. Г., управлявайки лек автомобил марка „Дачия“, модел „Логан“, с рег. № *****, собственост на „ОТП Лизинг“ ЕООД, при маневра за избягване на ПТП с излизащ от ул. „Лястовица“ лек автомобил, който му отнел предимството, попаднал в несигнализирана и необезопасена дупка на пътното платно, в резултат на което били причинени щети по автомобила. Към датата на настъпване на ПТП за увредения автомобил имало сключена застраховка „Каско“ с ищцовото дружество по застрахователна полица № 5C095970209, със срок на застрахователното покритие от 19.02.2020 г. до 18.02.2021 г. Във връзка с настъпилото ПТП собственикът на застрахования автомобил предявил пред ищеца претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, заведена под № 50-01600-17380/20/22.12.2020 г. Ремонтът на увредения автомобил бил възложен на сервиз на „Ауто Франс 3000“ ООД. С доклад по щетата било определено застрахователно обезщетение в размер на 429,71 лева, което било изплатено на собственика на сервиза, извършил ремонта на увредения автомобил, с преводно нареждане от 22.02.2021 г. Твърди, че процесното ПТП било настъпило на път, стопанисван от Столична община – ответник в настоящото производство. С регресна покана изх. № 01905/06.04.2021 г. ищецът предявил

регресна претенция към ответника за възстановяване на заплатеното застрахователно обезщетение. Поканата била получена от Столична община на 12.04.2021 г., но до момента задължението не било погасено. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявения иск. Претендира направените по делото разноски, вкл. за заплатено адвокатско възнаграждение.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника Столична община за отговор, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпило становище по същата чрез юрк. А.К.. Процесуалният представител оспорва изцяло предявения иск като неоснователен и недоказан. На първо място възразява, че за ищеца не съществувало правно основание да изплати застрахователно обезщетение по процесната щета, тъй като не било доказано, че увреждането било в резултат на покрит застрахователен риск. Не било установено по категоричен начин, че причина за настъпване на процесното ПТП била необезопасена дупка на пътното платно. Изплащането на обезщетение било извършено единствено въз основа на твърденията на водача, без да бъдат уведомени за процесното събитие компетентните органи. Оспорва наличието на необезопасена и необозначена дупка на пътното платно, довела до настъпване на процесното събитие, както и изложения в исковата молба механизъм на ПТП. В условията на евентуалност прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на застрахования автомобил поради нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДВП. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан, а в условията на евентуалност – да намали размера на присъденото обезщетение поради съпричиняване. Претендира направените по делото разноски, както и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищецът „ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, редовно призован, се представлява от адв. И.. Процесуалният представител поддържа исковата молба и оспорва депозирания отговор.

В съдебно заседание ответникът Столична община, редовно призован, се представлява от юрк. К.. Процесуалният представител оспорва исковата молба и поддържа депозирания отговор. В хода на устните състезания моли съда да отхвърли предявения иск по съображения, подробно изложени в отговора на исковата молба. Претендира присъждане на дължимото за настоящото производство юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено следното.

Видно от застрахователна полица № 5C095970209, сключена на 19.02.2020 г., за увредения лек автомобил марка „Дачия“, модел „Логан“, с рама № *****, рег. № *****, собственост на „ОТП Лизинг“ ЕООД, имало валидно сключен договор за имуществена застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ с ищцовото дружество със срок на застрахователното покритие от 11,30 ч. на 19.02.2020 г. до 23,59 ч. на 18.02.2021 г., с рискова клауза „Пълно Каско“ и допълнителни покрития „Помощ на пътя (асистанс)“ и „Официален сервиз“. От отбелязване в застрахователната полица се установява, че годината

на производство на процесния автомобил била 2020 г., а от приложено по делото копие от свидетелството за регистрация – Част II е видно, че датата на първа регистрация на същия автомобил е 19.02.2020 г., т.е. автомобилът бил фабрично нов. С договора била определена застрахователна сума в размер на 25080 лева.

Съгласно Раздел „Каско“, Глава Втора „Покрити рискове и изключения“, Клауза „Пълно Каско“ от Общите условия за „Булстрад Каско Стандарт“, по тази клауза застрахователят покривал щети, причинени от застрахователно събитие, посочено в клауза „Пожар, природни бедствия, ПТП и злоумишлени действия“, както и изброените допълнително покрити рискове. Съгласно т. 2 от клауза „Пожар, природни бедствия и пътнотранспортни произшествия (ПТП) на МПС“ сред покритите рискове било ПТП – събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. Общите изключения, при наличието на които застрахователят не изплащал обезщетение, били посочени в т. X, Раздел „Общи положения“ от Общите условия на ищцовото дружество. Съгласно Глава Трета „Изплащане на обезщетение при частични повреди“, Раздел I „Регистриране, уведомяване и доказване на настъпването на застрахователно събитие“, т. 1 при настъпване на застрахователно събитие застрахованият бил длъжен да уведоми застрахователя в срок от 3 дни от узнаването, както и компетентните държавни органи (полиция, служба „Пожарна и аварийна безопасност“ и други) с цел издаване на необходимия документ, и да вземе мерки за спасяване, ограничаване и намаляване на щетите на застрахованото МПС. При щети, настъпили от ПТП или в паркирано състояние, когато съгласно действащата нормативна уредба компетентните органи не посещават мястото на събитието или е издаден документ от компетентните органи на базата на декларативни показания на водача, с констативен характер и не води до процесуално-следствени действия и/или административна санкция, застрахователят обезщетявал, както следва: за щети по гумите, джантите и декоративните тасове на автомобила, в случаите, когато уврежданията били в резултат на преминаване през дупки и неравности на пътното платно – до две увредени гуми и/или джанти и/или тасове в срока на действие на полицата, след представяне на писмени свидетелски показания на лице, различно от застрахования или упълномощения водач на МПС (т. 6.3 от общите условия). Съгласно Раздел II „Обезщетяване на МПС до 4 години“ застрахователното обезщетение за частични повреди се определяло въз основа на опис на увредените детайли по един от следните начини: 1. по калкулация на застрахователя; 2. ремонт на МПС в посочен от застрахователя сервиз, представител на марката за страната или друг сервиз, с който имал сключен договор – в този случай стойността на ремонта се заплащала от застрахователя на сервиза, в който било отремонтирано МПС; 3. ремонт на МПС в избран от застрахования сервиз след представяне на предварителна калкулация за стойността на ремонта и писмено съгласие от застрахователя – в този случай разходите за ремонт се заплащали от застрахования, а застрахователят изплащал обезщетение до предварително съгласувания размер след представяне на разходно-оправдателни документи (фактури).

Не се спори по делото, че ул. „Нешо Бончев“ в гр. София, на която възникнало процесното ПТП, е общински път, представлява публична общинска собственост и като такъв се управлява от Столична община.

За настъпилото застрахователно събитие и причинените на процесния автомобил повреди, на 22.12.2020 г. представител на собственика подал до застрахователя по имуществената застраховка „Каско“ уведомление, по което била образувана щета № 470420202060140. В уведомлението, под страх от наказателна отговорност, било дадено следното описание на събитието: на 21.12.2020 г. при маневра за избягване на ПТП с друго МПС, което отнело предимството на водача на процесния автомобил, последният попаднал в дупка на пътното платно, в резултат на което му били причинени щети по предна дясна гума и джанта. Застрахователят бил уведомен за събитието незабавно по телефона. Видно от отбелязване в уведомлението, застрахованият избрал ремонтът на увредения автомобил да бъде извършен в сервиз, посочен от застрахователя – „Ауто Франс“ ЕООД.

Към заявлението били приложени декларации от водача И. Г. Г. и от свидетел – очевидец на произшествието – Г. Б. А., които описали следния механизъм на ПТП: процесният автомобил се движил по ул. „Нешо Бончев“, който бил път с предимство, когато от дясната му страна – от ул. „Лястовица“ изскочил друг автомобил, който отнел предимството на първия. За да избегне удар в другото превозно средство, водачът И. Г. завил рязко надясно и попаднал с предна дясна гума в дупка до бордюра. Видимите щети по автомобила били следните: увредена предна дясна гума и изкривена джанта.

Ремонтът на увредения автомобил бил възложен на автосервиз на „Ауто Франс 3000“ ЕООД, за което било издадено възлагателно писмо от 22.12.2020 г. Към писмото бил приложен опис на щетите от 22.12.2020 г., съставен от експерт на застрахователя. За стойността на ремонта от собственика на сервиза била издадена фактура № 0400021594/ 16.02.2021 г. на стойност 429,71 лева. С доклад по щетата било определено застрахователно обезщетение в размер на 429,71 лева, което било изплатено на сервиза, извършил ремонта, с преводно нареждане от 22.02.2021 г. Видно от представен по делото приемо-предавателен протокол, на 01.02.2021 г. ремонтираният автомобил бил приет от представител на собственика – свидетеля И. Г. без възражения и забележки.

От регресна покана изх. № 01905/06.04.2021 г. се установява, че ищцовото дружество претендираше от Столична община възстановяване на изплатеното застрахователно обезщетение в размер на 429,71 лева. Писмото било получено от представител на ответника на 12.04.2021 г., видно от отбелязване в известието за доставяне.

По делото са допуснати и събрани гласни доказателствени средства. По искане на ищеца са разпитани свидетелите И. Г. Г. – водач на увредения автомобил по време на настъпване на застрахователното събитие, и Г. Б. А. – свидетел – очевидец на случилото се. От думите им се установява, че инцидентът се случил в края на декември 2020 г. в кв. „Орландовци“, на ул. „Нешо Бончев“. Пред процесния автомобил от улицата вдясно изскочил друг автомобил и за да избегне удар с него, свидетелят И. Г. завил рязко надясно, при което попаднал в дупка на пътното платно до бордюра. Незабавно информирал

застрахователя за произшествието. Видимите поражения по автомобила били по предна дясна гума и джанта, но след оглед се установило, че такива имало и по носача. Двамата свидетели сменили гумата на място, поради което не викали служители на КАТ. Свидетелят Г. е категоричен, че ул. „Нешо Бончев“ не била добре уредена, поради което скоростта му била в рамките на ограничението. Съдът кредитира показанията на двамата свидетели като обективни, последователни, подробни и логични. Обстоятелството, че И. Г. бил водач на увредения автомобил по време на инцидента, не е основание само по себе си за дискредитиране на неговите показания. Съгласно чл. 172 ГПК показанията на свидетели, които са заинтересовани в полза или във вреда на една от страните, се преценяват от съда с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост. Думите на свидетеля Г. се потвърждават и допълват изцяло от казаното от другия свидетел и напълно кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал – писмените доказателства и заключението на автотехническата експертиза. Обстоятелството, че свидетелят управлявал процесния автомобил по време на настъпване на застрахователното събитие, му дало възможност да придобие преки впечатления от обстоятелствата, при които настъпило същото, като съдът няма основание да смята, че при свидетеля липсват способността и желанието вярно да възприема фактите и добросъвестно да ги възпроизведе в показанията си.

Допусната е по искане на ищеца съдебна автотехническа експертиза. Заключение на вещото лице е прието от съда и не е оспорено от страните. Същото е изготвено след запознаване с материалите по делото. От заключението се установява, че най-вероятният механизъм на процесното произшествие бил следният: на 21.12.2020 г. лек автомобил марка „Дачия“, модел „Логан“, с рег. № ***** се движил по ул. „Нешо Бончев“ с посока от ул. „Първа българска армия“ към ул. „Лястовица“, и на кръстовището с последната, за да избегне ПТП с идващ от дясната му страна и извършващ ляв завои неизвестен автомобил, водачът преминал вдясно на платното за движение, където попаднал в дупка на платното за движение. От така изяснения механизъм на ПТП, сравнението на щетите в описа на застрахователя и отразените в заявлението за изплащане на застрахователно обезщетение видими увреждания се налагал изводът, че щетите по застрахования лек автомобил можело да настъпят вследствие настъпилото на 21.12.2020 г. в гр. София произшествие. Към датата на застрахователното събитие процесният автомобил бил в експлоатация 10 месеца и 2 дни, считано от датата на първоначалната регистрация, поради което фактурите за отремантирането му в официален сервиз на марката за страната се приемали изцяло по отношение на стойност на детайлите, нормовремената и сервизния час. Стойността, необходима за възстановяване на нанесените по процесния автомобил вреди, определена по пазарни цени към датата на настъпване на застрахователното събитие, възлизала на 429,71 лева. Съдът намира, че заключението на вещото лице е пълно, ясно, обосновано и не възниква съмнение относно неговата правилност, поради което го възприема изцяло.

По делото са представени и други писмени доказателства, неотнормими към настоящия спор.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

По иска с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД:

Нормата на чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ предвижда суброгационното право на застрахователя, изплатил на застрахования застрахователно обезщетение, да иска от възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди на застрахованото имущество, това, което е платил на застрахования. Платилият застраховател може да встъпи в правата на застрахования до размера на платеното застрахователно обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Следователно, обхватът на суброгационното право зависи от размера на застрахователното обезщетение, което застрахователят е платил на застрахования, и от размера на обезщетението, което третото лице – възложител дължи на застрахования. За да бъде основателен предявеният регресен иск, следва да бъде установено по безспорен начин осъществяването на следните елементи от фактическия състав на суброгационното право: валидно застрахователно правоотношение към датата на застрахователното събитие (ПТП) по имуществена застраховка „Каско“ на процесния автомобил; настъпване на застрахователно събитие – ПТП в срока на застрахователно покритие; вида, характера и размера на причинените от процесното ПТП вреди на застрахования при ищеца автомобил и причинно-следствената връзка между застрахователното събитие и причинените вреди; предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност на ответника, а именно: противоправното поведение (действие или бездействие) на служители на ответника или на лица, които същият е натоварил с поддръжката на пътя, причинени при или по повод изпълнението на възложената работа вреди на застрахования, причинно-следствената връзка между противоправното поведение на виновните лица и причинените вреди; и плащане на застрахователно обезщетение от застрахователя на застрахования по имуществената застраховка. На основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното.

По делото безспорно беше установено наличието на валидно застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ за процесния автомобил между неговия собственик и ищцовото дружество към датата на ПТП – 21.12.2020 г.

Съгласно § 1, т. 4 ДР КЗ застрахователно събитие е настъпването на покрит риск по застраховка в периода на застрахователното покритие. От представените по делото застрахователна полица № 5C095970209 и Общи условия на ищцовото дружество за застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ е видно, че при включена рисковата клауза „Пълно Каско“, както е в настоящия случай, пътнотранспортното произшествие е част от покритите рискове. Посоченото обстоятелство не се оспорва от ответника. Липсват данни да е било налице някое от изключенията, при които застрахователят не изплаща обезщетение. Следователно, процесното ПТП представлява покрит риск по имуществената застраховка „Каско“ на МПС.

Не се спори по делото, а и от събраните писмени доказателства се установява, че по

процесната щета ищецът заплатил на сервиза, извършил ремонта на увредения автомобил, застрахователно обезщетение в размер на 429,71 лева.

Настоящият съдебен състав намира, че от събраните по делото доказателства бяха установени и елементите от фактическия състав на деликтната отговорност на ответника. От декларациите на водача и на свидетеля-очевидец, от заключението на автотехническата експертиза и от свидетелските показания на И. Г. Г. и Г. Б. А. беше установен механизмът на настъпване на произшествието – попадане на застрахования при ищцовото дружество автомобил в необозначена и несигнализирана дупка на пътното платно, при което били увредени предна дясна гума и джантата и носач. Обстоятелството, че не бил съставен протокол за ПТП по никакъв начин не влияе върху направения по-горе извод. На първо място, в настоящия случай не е била налице нито една от посочените в чл. 125 ЗДвП хипотези, които да налагат задължително посещаване на мястото на пътнотранспортното произшествие от службите за контрол на МВР. От свидетелските показания се установява, че не е била използвана Пътна помощ за репатриране на автомобила. В показанията си свидетелят И. Г. заяви, че след като е установил спукване на гумата, последната била сменена на място, а щетите по носача били установени едва след извършения оглед на автомобила. Следователно, не са били налице пречки за придвижване на автомобила на собствен ход поради причинените му вреди. Съгласно чл. 6, т. 4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд (загл. изм. – ДВ, бр. 19 от 28.02.2017 г.) не се посещават от органите на МВР – „Пътна полиция“ и не се съставят документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС, освен когато повредите са причинени в резултат на пътнотранспортно произшествие с един участник и МПС не е в състояние да се придвижи на собствен ход. Следователно, водачът на застрахования автомобил не е имал каквото и да било законово задължение да инициира съставянето на протокол за ПТП или да уведомява компетентните органи за инцидента, поради което т. 5.2.1 от общите условия е неприложима в настоящия случай. Съгласно т. 6.3 от общите условия застрахователят обезщетявал до две увредени гуми и/или джантите и/или тасове в срока на действие на полицата след представяне на писмени свидетелски показания на лице, различно от застрахования и упълномощения водач на МПС – изискване, което е било спазено от застрахования в настоящия случай, поради което застрахователят не е платил застрахователното обезщетение без основание. Направените в тази насока възражения в отговора на исковата молба не може да бъдат приети.

По делото не се спори, че пътят, на който се случило процесното ПТП – ул. „Нешо Бончев“ в гр. София, е част от общинската пътна мрежа по смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата (ЗП) и съгласно чл. 8, ал. 3 ЗП е публична общинска собственост. Разпоредбата на чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗП предвижда, че общинските пътища се управляват от кметовете на съответните общини, като това управление включва: организиране, възлагане, финансиране и контрол на дейностите, свързани непосредствено с проектирането, изграждането,

управлението, ремонта и поддържането на пътищата (чл. 19, ал. 2, т. 3 ЗП). Цитираните разпоредби налагат извода, че именно ответникът е носител на задължението да поддържа общинските пътища в добро състояние, гарантиращо нормалната им експлоатация и безпрепятственото придвижване по тях. Освен това с Наредба № РД-02-20-19 от 12.11.2012 г. за поддържане и текущ ремонт на пътя, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, е възложено на всяка община, включително Столична община, да осигурява и охраната на пътищата, за които отговаря. Тази охрана взема мерки за предотвратяване и своевременно отстраняване на причини и фактори, които влошават експлоатационните характеристики на пътя и застрашават сигурността и безопасността на ползвателите (чл. 5, ал. 1 от Наредбата). По делото безспорно се установява обстоятелството, че на пътя е имало дупка на платното за движение, в която попаднал застрахованият при ищеца автомобил. Ирелевантно е обстоятелството, че до момента на настъпване на процесното ПТП никой не бил уведомил общинските структури за наличието на подобно препятствие на пътя. И това е така, защото Столична община отговоря не само за поддържането, но и за охраната на общинските пътища в нейните граници. Няма твърдения, че неравностите на пътното платно са били обезопасени и сигнализирани. Напротив, от изслушаните свидетелски показания се установява, че дупката на пътя не е била сигнализирана по никакъв начин.

Съгласно т. 6 от *Постановление № 7 от 1959 г., Пленум на ВС* отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Лицата, които са възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност. А съгласно т. 7 от същото постановление държавните предприятия, учрежденията и организациите отговарят по чл. 49 ЗЗД за вредите, причинени от техни работници и служители при или по повод на възложената им работа и тогава, когато не е установено кой конкретно измежду тях е причинил тези вреди. Следователно, ответникът носи отговорност за противоправното бездействие на своите работници и служители, а именно за несигнализиране и необезопасяване на неравностите (дупките) на пътното платно. Направените в тази насока възражения в отговора на исковата молба са неоснователни.

В резултат на противоправното поведение на натоварените с дейността по поддръжка и ремонта на пътя лица били причинени щети на застрахования при ищцовото дружество автомобил, като вещото лице, изготвило съдебната автотехническа експертиза, установи, че от техническа гледна точка е налице съответствие между механизма на ПТП и повредите по автомобила. Следователно, доказана е и причинно – следствената връзка между противоправното поведение на виновните лица и причинените щети. Видът и характерът на вредите по процесния автомобил се установяват както от писмените и гласните

доказателства по делото, така и от заключението на вещото лице. По делото липсват доказателства, които да оборват презумпцията за вина по чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат поради нарушение на правилата за движение, извършено от водача на застрахования автомобил. По делото няма каквито и да било данни за извършването на действия или бездействия от страна на свидетеля И. Г., които по някакъв начин да са допринесли за настъпване на вредоносния резултат, още повече противоправни такива. От показанията на същия се установява, че дупката на платното за движение, в която попаднал управляваният от него автомобил, се намирала точно до бордюра, а поради внезапно изскочилият отдясно лек автомобил, който му отнел предимството, и поради липсата на предупредителни знаци за препятствието водачът не е имал никаква възможност да го възприеме и да го избегне. Освен това няма никакви данни по делото, че свидетелят е шофирал с превишена или несъобразена скорост. Напротив, от показанията му се установява, че улица „Нешо Бончев“ не била добре уредена, поради което същият управлявал процесния автомобил в рамките на допустимата скорост. След като препятствието на пътя не е било обозначено по никакъв начин, водачът не е имало как да знае за неговото съществуване и да съобрази скоростта си със състоянието на пътя. Ето защо съдът намира, че не е налице противоправно поведение на водача на застрахования автомобил – свидетеля Г., с което да е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат.

По отношение на размера на дължимото от ответника застрахователно обезщетение следва да се има предвид на първо място разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ, съгласно която при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност. Съгласно задължителната съдебна практика дължимото обезщетение следва да бъде определено по пазарната стойност на ремонта за отстраняване на претърпяната вреда към момента на настъпване на застрахователното събитие. Застрахователното обезщетение не може да надвишава действителната (при пълна увреда), респ. възстановителната (при частична увреда) стойност на увреденото имущество, а действителната, респ. възстановителната стойност не може да бъде по-голяма от пазарната му стойност към деня на настъпване на събитието. Съгласно чл. 400, ал. 1 КЗ за действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество. А чл. 400, ал. 2 КЗ определя възстановителната застрахователна стойност като стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Следователно, размерът на застрахователното обезщетение се определя съобразно доказания размер на претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната, респ. възстановителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му

стойност. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент на овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност (вж. *Решение № 79 от 02.07.2009 г. по т. д. № 156/2009 г., I Т.О., ВКС, Решение № 6 от 02.02.2011 г. по т. д. № 293/2010 г., I Т.О., ВКС*).

Съдът, като съобрази цитираната по-горе съдебна практика намира, че изчислената от вещото лице пазарна стойност на причинените към момента на настъпване на застрахователното събитие вреди в размер на 429,71 лева представлява възстановителната стойност на увреденото имущество, до който размер следва да бъде определено и застрахователното обезщетение, дължимо от ответното дружество. Съгласно заключението на автотехническата експертиза към датата на застрахователното събитие процесният автомобил бил в експлоатация 10 месеца и 2 дни, считано от датата на първоначалната регистрация. След като увреждането на автомобила е било извършено в рамките на гаранционния срок, то е налице необходимост от извършването на ремонт в специализиран оторизиран сервиз с оглед запазване действието на гаранцията. През този период съществува задължение за влягане при ремонта само на оригинални части, които да са от завода, производител на автомобила. Поради това ако застрахованият по застраховка „Каско на МПС“ представи доказателства за причинени в резултат на застрахователно събитие вреди на застрахования автомобил и за извършен в специализиран сервиз ремонт за тяхното поправяне, застрахователят не може да откаже изплащане на застрахователно обезщетение в размер на дължимите за ремонта средства, при условие че те не надхвърлят уговорената застрахователна сума и отразяват реалната възстановителна стойност по смисъла на чл. 203, ал. 3 КЗ (отм.) (вж. *Решение № 209 от 30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г., II Т.О., ВКС*). Именно поради тази причина, когато застрахованото имущество се намира в гаранционен срок, пълната обезвреда, за която е отговорен и делинквентът, включва като пряк и непосредствен резултат от неговото увреждане обезщетяване на причинените вреди при условията на гаранцията и предвиденото съобразно нея възстановяване на вредите в специализиран сервиз на съответната автомобилна марка. Само по този начин би се достигнало до възстановяване на положението отпреди противоправното увреждане чрез осигуряване възможността увредения да получи имущество от същия вид, т.е. такова, което ще продължи да бъде обект на гаранционно покритие.

Ищцовото дружество не е претендирало направените ликвидационни разноски за определяне на застрахователното обезщетение. По делото няма данни, а и твърдения ответникът да е погасил изцяло или отчасти претендираната сума. С оглед изложеното предявеният иск по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен изцяло, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на дължимата сума.

По отношение на разноските:

Процесуалният представител на ищеца е поискал присъждане на направените по делото разноски, но не е представил списък по чл. 80 ГПК. В настоящото производство ищцовото дружество е извършило следните разноски: 50 лева за внесена държавна такса,

250 лева за депозит за вещо лице, 120 лева за депозити за призоваване на двама свидетели и 360 лева с ДДС за заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът Столична община следва да бъде осъден да заплати на ищеца „ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД направените в настоящото производство разноски в общ размер на 780 лева за внесена държавна такса, депозити за вещо лице и за призоваване на свидетели и за заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, съдът:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община, Булстат 000696327, представлявана от кмета Йорданка Асенова Фандъкова, с адрес: гр. София, ул. „Московска“ № 33, **да заплати на „Застрахователно еднолично акционерно дружество „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД**, ЕИК 000694286, представлявано от изпълнителните директори Н.Д.Ч. и И.И.Г., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Триадица“, пл. „Позитано“ № 5, **по иска с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД сумата 429,71** (четиристотин двадесет и девет лева и 71 ст.) **лева**, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 31.05.2021 г. до окончателното изплащане на дължимата сума.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **Столична община**, Булстат 000696327, представлявана от кмета Йорданка Асенова Фандъкова, с адрес: гр. София, ул. „Московска“ № 33, **да заплати на „Застрахователно еднолично акционерно дружество „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД**, ЕИК 000694286, представлявано от изпълнителните директори Н.Д.Ч. и И.И.Г., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Триадица“, пл. „Позитано“ № 5, **сумата 780** (седемстотин и осемдесет) **лева**, представляваща направените в настоящото производство разноски за внесена държавна такса, депозити за вещо лице и за призоваване на свидетели и за заплатено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се връчи препис от решението.

Съдия при Софийски районен съд: _____